

Oktrojtiden, indtil 1938, er for langt et Aaremaal at fastsætte for Lovens Gyldighed. Saa vidt jeg forstod ham, henstillede han at begrænse Varigheden af Lovens Gyldighed, saaledes at den løber ud i 1924. Dette er selvfølgelig en Skønssag, og jeg skal være fuldstændig villig til at tage under Overvejelse, om det ene Aarstal er hensigtsmæssigere end det andet. Jeg er gaaet ud fra den Betragtning, at det vil være til Fordel ikke blot for Nationalbanken men for hele vort Pengevæsen at have en Ordning, som ikke stadig paa ny og maaske til ubelejlig Tid skal tages op til en Diskussion, der undertiden kan faa en uventet hidsig Karakter, saaledes som det ærede 8de Medlem for Hovedstaden (Ivar Berendsen) skildrede det.

Det maa vel erindres, at forsaavidt man ikke fra alle Sider er enig om at foretage Ændringer i den Ordning, som indeholdes i Oktrojloven af 1907, vedbliver denne Lov ganske simpelt at gælde indtil 1938. Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Hans Nielsen) gjorde en Bemærkning, som jeg forudsætter beroede paa en Fortalelse, nemlig, at her er Tale om at forlænge Oktrojen til 1938; det er der selvfølgelig ikke, Oktrojen løber af sig selv til 1938; her er kun Spørgsmaal om, hvorvidt den skal løbe uforandret, eller om man vil give sit Samtykke til, at de Ændringer, som vedtoges i 1915, skal have forlænget Gyldighed.

Den anden Indsigelse, det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds fremførte, angik Bestemmelsen i Lovens § 7 med Hensyn til Værdsettelsen af den Klasse Aktiver, der kan tjene til subsidiær Dækning for Seddeludstedelsen og er betegnet som „andre sikre og let sælgelige Aktiver“. Han savnede en Bemærkning om, at denne Klasse af Aktiver ikke maa beregnes til en højere Værdi end deres Kursværdi og, forsaavidt det gælder udenlandske Aktiver, da selvfølgelig ogsaa under Hensyn til Valutakursen. Jeg har intet imod, at en udtrykkelig Bestemmelse derom tilføjes; naar en saadan ikke findes i Lovforslaget, er Grunden nærmest den, at jeg har anset det for unødvendigt, idet jeg mener, det er noget, der forstaar sig af sig selv.

Blandt de fremsatte Ønsker om Ændringer i Lovforslaget er dernæst en Henstilling fra det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck) om, at Raten for den saakaldte Straffrente, der bliver at udrede af Banken i det Tilfælde, at Seddeludstedelsen overstiger den lovmæssige

Grænse, bør være højere end den i Forslaget fastsatte Rate, der er $1\frac{1}{3}$ pCt. under den gældende Diskonto. Ogsaa dette er en Skønssag, som man kan tale om; jeg har ikke noget imod, at Renten sættes op, hvis det viser sig gennemførligt.

Endvidere henstillede det ærede Medlem, om det ikke i Betragtning af den Forholdenes Forandring, der er foregaaet i disse Aar, er rigtigst, at den Særstilling, som Tilgodehavender hos den tyske Rigsbank nyder jævnsides med Tilgodehavender hos Sveriges og Norges Hovedbanker, bortfalder. Jeg erkender, at som Forholdene for den tyske Rigsbank i Øjeblikket stiller sig, er det maaske paa sin Plads ikke at lade den beholde denne Særstilling, der mulig kan blive opfattet som Udtryk for større Tillid til denne Bank end til andre. Ogsaa dette kan vi tage under Overvejelse. Jeg vil dog fremhæve, at naar der er givet de nævnte Tilgodehavender en mere gunstig Stilling, saaledes at de til en vis Grad fortrinsvis regnes med som Dækning for Seddeludstedelsen fremfor Tilgodehavender hos andre udenlandske Banker, kan dette ikke betragtes som værende motiveret ved, at man anser disse Banker for særlig solide i Sammenligning med andre. Ingen vil gaa ud fra, at Norges og Sveriges Banker — de være saa udmærkede, som de være vil, og de er fortræffelige Banker — i og for sig skulde være mere solide end Bank of England. Jeg formoder, at naar denne Bestemmelse overhovedet i sin Tid er kommet ind i Loven, er det fordi dette er Bankerne i vore Nabolande, med hvilken Nationalbanken staaer i særlig nøje Forbindelse, og hvorfra det, i alt Fald i tidligere Tid, var hurtigere og lettere at faa Tilførsel af Guld end fra andre mere fjernt liggende Steder. Men, som sagt, heller ikke dette Pnukt har jeg noget imod at tage under Overvejelse.

Endelig gjorde det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt en Bemærkning, hvis Berettigelse jeg til Dels erkender, nemlig, at de Regler, der fastsættes for Dækning af udstedte Sedler, ud fra et principmæssigt Standpunkt i og for sig ogsaa burde være gældende for anden Gæld, der paahviler Nationalbanken, og som er betalbar paa Anfordring. At man kan gaa op i Banken og kræve et Tilgodehavende udbetalt øjeblikkelig, har omtrent samme Betydning, som at man kan gaa op med samme Beløb i Sedler og forlange dem vekslet i Guld. Da imidlertid ingen Forskrift af denne Art findes i Oktrojen,